

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/8/2015
Identifikačné číslo spisu:	7015200687
Dátum vydania rozhodnutia:	04.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7015200687.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci navrhovateľa: E. F., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Alžírsko, zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, 010 01 Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície PZ Michalovce, ul. Ľudovíta Štúra 1, 071 01 Michalovce, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/49/2015-30 zo dňa 18.06.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sp/49/2015-30 zo dňa 18.06.2015 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015 z r u š u j e .

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 1 129,25 € (titulom náhrady trov právneho zastúpenia) do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám jeho právneho zástupcu Martina Škamlu, advokáta, Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického č. 15, Žilina.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015, ktorým odporca navrhovateľovi zaistenému dňom 12.01.2015 o 12.30 hod. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) na účel výkonu trestu vyhostenia, predĺžil dobu zaistenia o 6 mesiacov, t. j. od 20.05.2015 do 20.11.2015, podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania, nakoľko sa napriek vykonaným úkonom, potrebným na výkon trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny

tento výkon predĺži z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespolupracuje a z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote. Navrhovateľ bol v zmysle ustanovenia § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov dňa 06.05.2015 umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach.

Krajský súd uviedol, že podstatou pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je tá skutočnosť, či boli dané dôvody zaistenia podľa § 88 ods. 4 v spojení s § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozhodnutia odporcu zo dňa 20.05.2015, ktorým odporca navrhovateľovi zaistenému dňom 12.01.2015 o 12.30 hod. v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov predĺžil, na účel výkonu trestu vyhostenia, dobu zaistenia o 6 mesiacov, t. j. od 20.05.2015 do 20.11.2015, podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Súd poukázal na to, že odporca vo svojom rozhodnutí podrobne rozviedol dôvody, ktoré ho viedli k predĺženiu lehoty zaistenia a uviedol aj to, v čom videl nespoluprácu navrhovateľa pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu a dôvod, prečo nemohol zastupiteľský úrad vydať náhradný cestovný doklad v lehote.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že sa zaoberal odvolacími námietkami navrhovateľa, ktorými boli nemožnosť predĺženia zaistenia, ktoré už skončilo prepustením zo zaistenia; neposúdenie navrhovateľa ako zraniteľnej osoby; neakceptovanie žiadosti o tolerovaný pobyt; nenáležité vysporiadanie sa s alternatívami zaistenia.

K námietke nemožnosti predĺženia zaistenia, ktoré už skončilo prepustením zo zaistenia krajský súd uvádza, že podľa jeho názoru, sa odporca podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých následne vyvodil, že predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov je potrebné z dôvodu § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

Súd poukázal na súdne a administratívne rozhodnutia vydané vo veci navrhovateľa, konkrétne na:

- Trestný rozkaz Okresného súdu Humenné sp. zn. OT/68/2014 zo dňa 12.09.2014, ktorým bol navrhovateľ uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky a zároveň mu bol uložený trest vyhostenia na 3 roky;
- Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Sp/50/2014 zo dňa 15.10.2014 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/45/2014 zo dňa 05.12.2014, ktorým bol potvrdený predmetný rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-57-008/2014 zo dňa 12.09.2014, ktorým bol navrhovateľ zaistený dňom 12.09.2014 o 10.30 hod. podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre výkon trestu vyhostenia na 180 dní;
- Rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-57-028/2014 zo dňa 20.11.2014, ktorým bol navrhovateľ podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistený dňom 20.11.2014 o 13.00 hod. na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, a to na čas potrebný na rozhodnutie o jeho žiadosti o udelenie azylu na 60 dní (do 18.01.2015), potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Sp/58/2014 zo dňa 10.12.2014, ktorý bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/5/2015 zo dňa 06.02.2015 zmenený tak, že rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-57-028/2014 zo dňa 20.11.2014 bolo zrušené;
- Rozhodnutie Migračného úradu ČAS:MU-274-17/PO-Ž-2014 zo dňa 15.12.2014, ktorým bolo v zmysle § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle zastavené konanie o udelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky;
- Rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-P07-ZVC-1-008/2015 zo dňa 12.01.2015, ktorým odporca podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 12.01.2015 o 12.30 hod. na účel výkonu trestu vyhostenia na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre výkon trestu vyhostenia na 110 dní (do 01.04.2015), ktoré bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach

sp. zn. 3Sp/4/2015 zo dňa 02.02.2015, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/14/2015 zo dňa 24.03.2015;

- Rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-037/2015 zo dňa 31.03.2015, ktorým bola navrhovateľovi, zaistenému dňom 12.01.2015 o 12:30 hod., podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia, predĺžená doba zaistenia o 12 mesiacov, t. j. od 01.04.2015 do 01.04.2016, ktoré bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 10Sp/26/2015 zo dňa 23.04.2015 zrušené a vec bola vrátená odporcovi na ďalšie konanie;

- Napadnuté rozhodnutie odporcu č. k. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015, ktorým odporca navrhovateľovi, zaistenému dňom 12.01.2015 o 12:30 hod. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia, predĺžil dobu zaistenia o 6 mesiacov, t. j. od 20.05.2015 do 20.11.2015 s tým, že navrhovateľ je zaistený dňom vydania tohto rozhodnutia.

Súd postup odporcu, ktorým v zmysle ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžil dobu zaistenia vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ bol zaistený v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, pričom túto dobu zaistenia stanovil dňom rozhodnutia o zaistení, t. j. od 20.01.2015, považoval za súladnú so zákonným ustanovením § 88 zákona o pobyte cudzincov. Navyše zdôraznil, že celková doba zaistenia navrhovateľa v predmetnom prípade v zmysle vyššie uvedených rozhodnutí nepresiahla maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, t. j. 18 mesiacov.

V tejto súvislosti upriamil krajský súd pozornosť na námietku navrhovateľa o neposúdení navrhovateľa ako zraniteľnej osoby s tým, že poukázal na zrušujúci rozsudok krajského súdu zo dňa 23.04.2015, v ktorom uviedol, že odporca sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, či v prípade navrhovateľa ide podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov o zraniteľnú osobu, preto vtedy vznesenú odvoláciu námietku vyhodnotil ako dôvodnú.

Následne však odporca zabezpečil vypracovanie znaleckého posudku znalcami z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie psychiatria zo dňa 18.05.2015, a s poukazom na závery daného znaleckého posudku má súd za to, že v prípade navrhovateľa nejde o také zdravotné postihnutie, ktoré by podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov zakladalo posudzovanie navrhovateľa ako zraniteľnej osoby, preto súd považoval záver odporcu, že navrhovateľa nemožno posudzovať ako zraniteľnú osobu v zmysle citovaného ustanovenia, za správny. Vzhľadom na to, že predmetným znaleckým posudkom boli navrhovateľom udávané psychiatrické problémy komplexne posúdené s tým, že ide o aktuálny znalecký posudok, keďže tento bol vypracovaný dňa 18.05.2015, ani lekárske správy, predložené navrhovateľom na pojednávaní konanom dňa 18.06.2015, z ktorých vyplývajú určité momentálne zdravotné problémy navrhovateľa, neboli spôsobilé daný záver ovplyvniť.

Krajský súd konštatoval, že z napadnutého rozhodnutia je ďalej zrejmé, že odporca svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, uviedol, prečo postupoval v zmysle daných právnych ustanovení, z čoho vyvodil nespôsobnosť navrhovateľa pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu. Preto je možné posudzovať napadnuté rozhodnutie odporcu ako náležité odôvodnené s tým, že odporcom uvedený skutkový stav má svoj podklad v zisteniach, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise.

V súvislosti s námietkou navrhovateľa k otázke tolerovaného pobytu sa súd opiera o znenie ustanovenia § 88 ods. 1 a ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, z ktorého je zrejmé, že samotná žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu nemá vplyv na zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny podľa citovaných ustanovení. Aj zo znenia § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že iba podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté. Z uvedeného možno usúdiť, že samotná žiadosť o tolerovaný pobyt nemá vplyv na zaistenie navrhovateľa podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov.

Námietku, že sa odporca nevysporiadal s alternatívami zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona

o pobyte cudzincov vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Konštatoval, že navrhovateľovi bola predĺžená doba zaistenia za účelom výkonu trestu vyhostenia a aplikácia daného ustanovenia prichádza do úvahy len v konaní o administratívnom vyhostení a nie v konaní o výkone trestu vyhostenia.

Krajský súd mal za to, že odporca sa až nad rámec potrebného zisťovania vysporiadal s alternatívami zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov s tým, že skúmal ekonomickú situáciu navrhovateľa, pričom zistil, že tento nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území Slovenskej republiky rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, a preto mu neuložil povinnosti v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko vzhľadom na osobu navrhovateľa a jeho osobné pomery nie je možné z jeho strany zložiť peňažnú záruku, navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadne väzby, a to nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov, nie je možné z jeho strany zabezpečiť si ubytovanie a jeho priateľka pani Y. H. taktiež nedokáže odporcovi v zmysle zákona preukázať zabezpečenie ubytovania a finančné zabezpečenie pre navrhovateľa.

Krajský súd na záver skonštatoval, že sa vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, ktoré mohli mať vplyv na posúdenie tej otázky, či dané rozhodnutie odporcu je vecne správne. Ostatné námietky navrhovateľa produkované v opravnom prostriedku neboli spôsobilé na to, aby mohli ovplyvniť danú skutočnosť. Preto dospel k záveru, že postup odporcu pred vydaním napadnutého rozhodnutia netrpí takou vadou, z dôvodu ktorej by súd mal vysloviť, že dané rozhodnutie nie je vecne správne a v rozpore so zákonom.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a s napadnutým rozhodnutím sa v plnom rozsahu stotožnil. Po posúdení všetkých námietok navrhovateľa, týmito námietkam nevyhovelo a napadnuté rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-P07-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015 v zmysle § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) ako zákonné potvrdil.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že s uvedeným rozhodnutím v celom rozsahu nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., teda z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ nesúhlasil s konštatovaním súdu prvého stupňa, že podstatnou pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je tá skutočnosť, či boli dané dôvody na predĺženie zaistenia podľa § 88 ods. 4 v spojení s § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov v čase vydania napadnutého rozhodnutia, pretože podstatným pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia odporcu je v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) až e) O.s.p. taktiež to, či rozhodnutie odporcu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci; či zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádza napadnuté rozhodnutie, je v súlade s obsahom spisov; či zistenie skutkového stavu je dostačujúce na posúdenie veci; či je rozhodnutie preskúmateľné, zrozumiteľné a náležité odôvodnené a či sa v konaní odporcu vyskytla taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ má za to, že súd prvého stupňa postupoval práve v zmysle vyššie uvedeného nesprávneho konštatovania.

Navrhovateľ preto podal odvolanie voči rozsudku krajského súdu, a to z nasledujúcich dôvodov:

1/ súd prvého stupňa dospel k záveru, že v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov je možné predĺžiť zaistenie, ktoré neexistuje

Navrhovateľ namietal, že na základe rozsudku Krajského súdu Košice sp. zn. 10Sp/26/2013-53 zo dňa

23.04.2015 bol prepustený zo zaistenia dňa 20.05.2015, a tak odporca nemohol vydať rozhodnutie o predĺžení zaistenia, ktoré neexistuje, nakoľko sa skončilo faktickým prepustením navrhovateľa zo zaistenia. Z napadnutého rozsudku tiež nie je možné zistiť, ako sa súd vysporiadal s námietskou navrhovateľa o nemožnosti predĺžiť zaistenie, ktoré neexistuje.

Navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že sa touto najpodstatnejšou námietskou navrhovateľa pre vec nezaoberal. Miesto toho uviedol chronológiu jednotlivých rozhodnutí, ktoré boli navrhovateľovi vydané s konštatovaním, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa je zákonné, nakoľko celková doba zaistenia nepresiahla maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. S daným záverom súdu navrhovateľ nesúhlasil dôvodiť, že už len z logiky veci vyplýva, že nie je možné predĺžiť zaistenie, ktoré neexistuje, resp. ktoré bolo vyhlásené za nezákonné. K tomu ešte dodal, že ak mal súd akúkoľvek pochybnosť o výklade ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, mal postupovať v zmysle zásady in dubio mitius, podľa ktorej v prípade, ak je prípustných viacero výkladov verejnoprávnej normy, je potrebné vždy uprednostniť ten, ktorý je v prospech jednotlivca.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok nemôže obstať už len z dôvodu, že sa v ňom súd nezaoberal danou námietskou navrhovateľa a len stroho konštatoval zákonnosť rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa, preto považuje napadnutý rozsudok súdu za nepreskúmateľný s tým, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ poukázal na to, že súd dospel k nesprávnemu záveru o správnosti rozhodnutia odporcu aj v tom, že ním predĺžil lehotu zaistenia navrhovateľa od 20.05.2015, no predchádzajúce rozhodnutie o predĺžení zaistenia navrhovateľa č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-037/2015 zo dňa 31.03.2015 bolo rozsudkom Krajského súdu Košice zrušené, t. j. hľadá sa naň, ako keby neexistovalo.

2/ tolerovaný pobyt

V súvislosti s námietskou tolerovaného pobytu navrhovateľ poukázal na rozpor postupu odporcu so zákonom spočívajúci v tom, že odporca neprijal navrhovateľovu žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu z dôvodu, že prekážky administratívneho vyhostenia už boli skúmané súdom, keď navrhovateľovi uložil trest vyhostenia. Navrhovateľ upriamil pozornosť na znenie § 59 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, v ktorom je jasne stanovené, kedy odporca nemôže žiadosť navrhovateľa o tolerovaný pobyt prijať a poukázal na to, že v čase podania žiadosti nebol navrhovateľ v zaistení a nebol ani v konaní o azyle.

Súd vyhodnotil túto námietku navrhovateľa ako nedôvodnú s tým, že v zmysle § 88 ods. 1 a ods. 4 zákona o pobyte cudzincov samotná žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu nemá vplyv na zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, čo vyplýva aj zo znenia § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, ktorý stanovuje, že iba podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté. Z toho vyplýva, že samotná žiadosť o tolerovaný pobyt nemá vplyv na zaistenie navrhovateľa podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov. Daný záver súdu však navrhovateľ považoval za nezrozumiteľný, keďže navrhovateľ nežiadal o azyl a nebol ani zaistený. Navyše § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov neobsahuje ustanovenia týkajúce sa tolerovaného pobytu ale azylu.

Podľa názoru navrhovateľa súd tým, že stotožnil žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu so žiadosťou o azyl a opomenul sa vysporiadať so skutočnosťou, že navrhovateľ nebol zaistený, nakoľko bol rozhodnutím krajského súdu zo dňa 23.04.2015 prepustený zo zaistenia a nebol ani žiadateľom o azyl, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Neexistoval žiadny dôvod pre neprijatie žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu v zmysle § 59 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov. Ak by odporca prijal žiadosť navrhovateľa o tolerovaný pobyt, navrhovateľ by sa nachádzal na území Slovenskej republiky v zmysle § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov zákonne, a teda by nemohol byť zaistený v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie.

Preto je nesprávny záver súdu prvého stupňa, že rozhodnutie odporcu, v ktorom odporca stotožňuje

udelenie tolerovaného pobytu s dočasným právom navrhovateľa o administratívnom vyhostení zotrvať na území Slovenskej republiky, je zákonné.

3/ zraniteľná osoba

Navrhovateľ namietal, že odporca konal v rozpore so záväzným právnym názorom Krajského súdu Košice, ktorý v rozsudku sp. zn. 10Sp/26/2013-53 zo dňa 23.04.2015 uviedol: „záver správneho orgánu o tom, že navrhovateľ v čase rozhodovania odporcu nespadal do kategórie zraniteľných osôb nebolo možné akceptovať“; „odporca nesprávne právne posúdil tú skutočnosť, či v prípade navrhovateľa ide o zraniteľnú osobu podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov.“

K tejto námietke súd uviedol, že je nedôvodná vzhľadom k znaleckému posudku na osobu navrhovateľa, ktorý si odporca zabezpečil, a z ktorého vyplýva, že navrhovateľ nie je zraniteľnou osobou.

S týmto tvrdením vyslovil navrhovateľ nesúhlas s tým, že krajský súd v zrušujúcom rozsudku jednoznačne uviedol, že odporca nesprávne právne posúdil, či navrhovateľ je alebo nie je zraniteľnou osobou. Navrhovateľ mal za to, že je daný rozdiel medzi zisťovaním skutočného stavu veci a právnym posúdením. To, že odporca nesprávne právne posúdil, či v prípade navrhovateľa ide o zraniteľnú osobu, rozhodne neznamená, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci. Právne posúdenie veci totiž môže byť realizované až po dostatočnom zistení skutkového stavu.

Je preto v hrubom rozpore s princípom právnej istoty, ak ten istý súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že navrhovateľ nie je zraniteľnou osobou a v rozsudku, ktorý vydal pred takmer dvomi mesiacmi uviedol, že odporca nesprávne právne posúdil tú skutočnosť, či v prípade navrhovateľa ide o zraniteľnú osobu, keď odporca tvrdil, že navrhovateľ nie je zraniteľnou osobou. Takéto závery spôsobujú nepresvedčivosť a nezrozumiteľnosť napadnutého rozsudku.

Navrhovateľ vytýkal krajskému súdu, že sa nevysporiadal s námietkou navrhovateľa o tom, že odporca nekonal s navrhovateľom ako so zraniteľnou osobou len preto, že nebol v znaleckom posudku uvedený ako zraniteľná osoba. Takýto postup odporcu je podľa názoru navrhovateľa nezákonný, pretože znalcovi neprináleží vyjadrovať sa k právnym otázkam. Je preto bezpredmetné, že znalec v posudku uviedol, že navrhovateľa je možné zaistiť, pretože podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov je možné zaistiť aj zraniteľnú osobu, no nie je možné lehotu jej zaistenia predĺžiť. Záver súdu o správnosti tohto postupu odporcu hodnotil navrhovateľ vzhľadom na vyššie uvedené ako absolútne irelevantné.

Naproti tomu, dal do pozornosti znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ sa lieči, a teda nie je možné označiť ho za osobu zdravú. Aj z lekárskeho správ, ktoré sú súčasťou spisu vyplýva, že navrhovateľ má dlhodobé psychické problémy s tým, že sa nepredpokladá, že by tento stav nasimuloval. Preto záver súdu prvého stupňa o tom, že navrhovateľ nie je zraniteľnou osobou, nie je správny.

Na základe uvedeného navrhovateľ navrhol, aby najvyšší súd ako súd odvolací rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nariadi bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril v podaní zo dňa 21.07.2015. Uviedol, že podľa jeho názoru je postup súdu pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia správny. Nepovažoval za pravdivé tvrdenie navrhovateľa o tom, že sa súd nezaoberal námietkou vzťahujúcou sa na predĺženia zaistenia, nakoľko v odôvodnení napadnutého rozsudku súd vyjadril názor o súlade predĺženia doby zaistenia s ustanovením § 88 zákona o pobyte cudzincov.

K námietke, že súd prvého stupňa dospel k záveru, že v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov je možné predĺžiť zaistenie, ktoré neexistuje, vyjadril nesúhlas s názorom navrhovateľa, nakoľko by podľa jeho tvrdenia, ako to uvádza v námietke, potom bolo možné po každom prepustení cudzinca zo

zaistenia na základe rozsudku súdu zaistiť cudzinca odznova na 6 mesiacov, pretože došlo k faktickému prepusteniu.

Odporca považoval za nevyhnutné uviesť, že v predmetnom prípade sa predlžuje doba zaistenia a nie zaistenie ako také, ako to uvádza navrhovateľ. Ak v prípade navrhovateľa už uplynula maximálna možná doba zaistenia z dôvodu uvedeného v § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, čo je 6 mesiacov, no naďalej preukázateľne existujú dôvody na predĺženie doby zaistenia tohto cudzinca, tak túto je možné predĺžiť aj v prípade, že navrhovateľ bol prepustený zo zaistenia na ďalšie konanie pred odporcom. Rozhodujúca pre konanie s navrhovateľom je teda doba, ktorú bol navrhovateľ v zaistení a nie skutočnosť, či táto doba bola prerušená.

V súvislosti s námietkou tolerovaného pobytu odporca poukázal na fakt, že prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa boli predmetom skúmania v predchádzajúcom konaní o zaistení navrhovateľa ako aj v trestnom konaní pred súdom, kedy bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia. Prekážky vyhostenia navrhovateľa zistené neboli. Odporca považoval za významné zdôrazniť, že policajný útvar v prípade neoprávneného pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky priznáva dočasné právo zotrvania na území Slovenskej republiky štátnemu príslušníkovi tretej krajiny rozhodnutím o administratívnom vyhostení a určení lehoty na vycestovanie, rozhodnutím o administratívnom vyhostení a jeho zaistení alebo udelením tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Dočasné právo štátneho príslušníka tretej krajiny zotrvať na území Slovenskej republiky priznané v konaní o administratívnom vyhostení alebo v konaní o udelení tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov je totožné. Zo znenia ustanovenia § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov potom možno vyvodiť, že v prípade neoprávneného pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky, konanie o administratívnom vyhostení predchádza konaniu o udelení tolerovaného pobytu, čo znamená, že policajný útvar začne konanie vo veci administratívneho vyhostenia ex offio. Ak výsledkom tohto konania nebude rozhodnutie o vyhostení cudzinca, ale odporca rozhodne, že existujú dôvody na nevyhostenie v zmysle § 81, § 83 ods. 4 alebo ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, konanie o administratívnom vyhostení sa zastaví. Týmto postupom policajný útvar chráni verejný záujem, a preto sa až následne umožní štátnemu príslušníkovi tretej krajiny podať žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu, čím sa chráni záujem súkromný. Následne policajný útvar prijme od štátneho príslušníka tretej krajiny žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov.

Odporca poukázal na § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), podľa ktorého správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Odporca zaujal stanovisko aj k námietke navrhovateľa o zraniteľnej osobe, v ktorom upriamil pozornosť na skutočnosť, že navrhovateľ v odvolaní poukázal len na vybranú časť textu rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 10Sp/26/2015 zo dňa 23.04.2015, ktorá má podľa odporcu bez ostatného textu rozsudku iný význam ako v celom kontexte.

Z vyjadrenia navrhovateľa vyplýva, že znalecký posudok vypracovaný dvomi nezávislými zmluvnými odborníkmi z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie psychiatria nie je postačujúcim dôkazom na posúdenie, či osobu navrhovateľa je možné zaistiť, resp. či sa jedná o zraniteľnú osobu. Naproti tomu má odporca za to, že predmetný znalecký posudok je dostatočným dôkazom, navyše spôsobilým na preukázanie, že navrhovateľ je osobou, ktorú je možné zaistiť.

Odporca skonštatoval, že navrhovateľ nepredniesol iné návrhy a dôkazy, na základe ktorých by mal odporca ďalej šetriť, či je možné navrhovateľa zaistiť. Uviedol, že vychádzajúc z námietok navrhovateľa pravdepodobne nemožno zaistiť nikoho, kto má alebo mal zdravotné problémy.

Na záver vyjadrenia odporca uviedol, že navrhovateľ sa toho času už nenachádza na území Slovenskej

republiky, nakoľko bol dňa 11.07.2015 vyhostený z územia Slovenskej republiky cez hraničný priechod Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko do domovskej krajiny - Alžírkej ľudovej demokratickej republiky.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-057/2015 zo dňa 20.05.2015, rozhodol o predĺžení doby zaistenia navrhovateľa zaisteného dňom 12.01.2015 o 12.30 hod. podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia, o 6 mesiacov t.j. od 20.05.2015 do 20.11.2015 podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre zabezpečenie jeho vycestovania, nakoľko sa napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny tento výkon predĺži z dôvodu, že navrhovateľ dostatočne nespupracuje, a z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote.

Odporca v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že považoval za náležité preukázané, že navrhovateľ dostatočne nespupracuje pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu, na základe čoho zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v zákonom predpokladanej lehote, a preto odporca rozhodol o predĺžení lehoty zaistenia. Odporca odôvodnil dobu predĺženia zaistenia aj s ohľadom na nevyhnutnosť vykonať ďalšie dostupné úkony smerujúce k výkonu trestu vyhosteniu navrhovateľa z územia Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ je štátny príslušník tretej krajiny, ktorý sa zdržiaval na území Slovenskej republiky neoprávnene bez platného cestovného dokladu a víza, považoval odporca postup podľa § 84 ods. 1 písm. a) a d) zákona o pobyte cudzincov za zákonný a dôvodný.

Podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia odporcu bolo aj vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa, ktoré doručil odporcovi dňa 20.05.2015 pred vydaním rozhodnutia. V tomto vyjadrení právny zástupca namietal viacero skutočností.

K námietke nemožnosti predĺženia zaistenia, ktoré už skončilo prepustením zo zaistenia odporca považoval za potrebné uviesť, že Krajský súd v Košiciach síce rozsudkom zo dňa 23.04.2015 zrušil rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľa, no súčasne vrátil vec odporcovi na ďalšie konanie. Odporca zastával názor, že má v predmetnom konaní pokračovať s tým, že musí odstrániť nedostatky, ktoré mu vytkol krajský súd, a to je dôvod, pre ktorý odporca nerozhodol o zastavení konania, tak ako to navrhol právny zástupca navrhovateľa.

K námietke tolerovaného pobytu odporca konštatoval, že navrhovateľ sa dožadoval podania žiadosti o tolerovaný pobyt v zmysle § 58 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov pre navrhovateľa, ktoré však odporca neakceptoval, pretože prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa boli predmetom skúmania v predchádzajúcom konaní aj v trestnom konaní pred súdom, kedy bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia, no prekážky vyhostenia navrhovateľa zistené neboli. Odporca ďalej uviedol, že policajný útvar, v prípadoch zistenia neoprávneneho pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny, v prvom rade chráni verejný záujem tým, že začne konanie o administratívnom vyhostení. Ak z dokazovania počas konania o administratívnom vyhostení vyplynie, že existujú dôvody na nevyhostenie štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 81, § 83 ods. 4 alebo ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar konanie zastaví. Následne tento príjme od štátneho príslušníka tretej krajiny žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Na základe uvedeného odporca nevyhovet námietke navrhovateľa.

Vo vzťahu k námietke, že navrhovateľ je zraniteľnou osobou, poukázal odporca na skutočnosť, že navrhovateľ bol podrobený psychiatrickému vyšetreniu, o čom bol vyhotovený znalecký posudok, v ktorom sa neuvádza, že navrhovateľ je zraniteľnou osobou. Naopak, nachádza sa v ňom, že navrhovateľa je možné zaistiť pri dodržaní medikamentózneho liečby. Odporca považuje tvrdenie

navrhovateľa, že krajský súd potvrdil, že navrhovateľ je zraniteľnou osobou za vykonštruované, pretože krajský súd v rozsudku, z ktorého navrhovateľ vychádza len vyjadril názor, že odporca nemôže bez dôkladnejšieho zistenia určiť, či navrhovateľ je, resp. nie je zraniteľnou osobou. S poukazom na závery znaleckého posudku mal odporca za to, že navrhovateľ nie je zraniteľnou osobou.

Odporca pred vydaním rozhodnutia bral do úvahy aj vyjadrenie samotného navrhovateľa, tento však neuviedol žiadne návrhy, s ktorým by bol odporca povinný sa vysporiadať. Navrhovateľ iba uviedol, že sa nechce vrátiť domov.

Odporca záverom konštatoval, že nevyhovel návrhom zo strany navrhovateľa, nakoľko tieto nie sú podľa názoru odporcu odôvodnené ani preukázané.

Odporca ďalej konštatoval, že pri umiestnení navrhovateľa v útvere policajného zaistenia pre cudzincov je mu poskytovaná bezplatná zdravotná starostlivosť a strava, pričom ak by umiestnený nebol, táto zdravotná starostlivosť by mu zabezpečená nebola, nakoľko nemá na území Slovenskej republiky uzatvorené zdravotné poistenie a vzhľadom na jeho ekonomickú situáciu by si sám nedokázal zabezpečiť lieky, ktoré potrebuje. O zdravie navrhovateľa je postarané až nadštandardne, nakoľko je pod neustálym dozorom, takže v prípade zistenia nejakých zdravotných problémov mu bude okamžite poskytnutá zdravotná pomoc.

Na zdôraznenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporca uviedol, že v prípade prepustenia navrhovateľa zo zaistenia, by sa navrhovateľ znova dopustil neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky, nakoľko má právoplatne uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 3 roky a trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s podmieneným odkladom na dobu dvoch rokov. Opakovane by tak došlo k mareniu výkonu úradného rozhodnutia, a tým by si navrhovateľ privodil ďalšie trestné stíhanie. Navyše, odporca je aj naďalej viazaný trestným rozkazom zo dňa 12.09.2014, ktorým súd uložil navrhovateľovi trest vyhostenia na dobu troch rokov a odporca je povinný uložený trest vykonať.

Odporca nevyhovel návrhu navrhovateľa v súvislosti s alternatívami zaistenia podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov, pretože navrhovateľ nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území Slovenskej republiky žiadnych príbuzných, nemá tu rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, neovláda slovenský jazyk. Vzhľadom na osobu zaisteného a jeho osobné pomery nie je možné z jeho strany zložiť peňažnú záruku a nakoľko menovaný nemá na území Slovenskej republiky žiadne väzby, má tu len priateľku, ktorá sa volá Y. H., neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov, nie je schopný zabezpečiť si ubytovanie. Jeho priateľka pani Y. H. taktiež nedokáže odporcovi preukázať zabezpečenie ubytovania a finančné zabezpečenie navrhovateľa.

Podpornými skutočnosťami, ktoré viedli odporcu k tomu, že nepristúpil k alternatívam zaistenia navrhovateľa sú skutočnosti ako to, že navrhovateľ nie je dôveryhodnou osobou, pretože sa v minulosti dopustil trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, lebo nerešpektoval uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky, za ktorý mu bol uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Možno tu zaradiť aj fakt, že navrhovateľ žiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky celkovo osemkrát, pričom azyl mu udelený nebol a navyše navrhovateľ opakovane porušil azylovú procedúru tým, že opustil pobytový tábor bez priepustky.

Efektívnosť a účelnosť zaistenia považoval odporca za jednoznačne preukázané, najmä vzhľadom na momentálnu situáciu navrhovateľa, ktorému bol uložený trest vyhostenia, ktorý je potrebné vykonať a v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach má navrhovateľ zabezpečenú zdravotnú starostlivosť, tak ako aj naplnenie životných potrieb na primeranej úrovni s tým, že je obmedzená jeho protiprávna činnosť, ktorej sa v minulosti dopustil a v prípade prepustenia by sa jej opakovane dopúšťal.

Odporca s poukazom na článok 7 odsek 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín uviedol, že vo vzťahu k navrhovateľovi nie je možné postupovať v zmysle

odseku 1 predmetného článku 7 Smernice.

Po preskúmaní všetkých skutočností a dôkazov odporca konštatoval, že zaistenie navrhovateľa je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, predovšetkým v súvislosti so súdom uloženým trestom vyhostenia, ktorý je právoplatný a v súvislosti s tým, že navrhovateľ nedisponuje cestovným dokladom, na základe ktorého by opustil územie Slovenskej republiky.

Zaistenie navrhovateľa na účel výkonu trestu súdneho vyhostenia je zákonným pozbavením slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostení z územia Slovenskej republiky. Samotný základ pre začiatok konania o reálnom vyhostení z územia Slovenskej republiky v zmysle článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je nevyhnutná existencia trestného rozkazu o uloženom treste vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Odporca považoval túto podmienku za splnenú, čoho dôkazom je nespochybniteľná existencia trestného rozkazu sp. zn. OT/68/2014 zo dňa 12.09.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.09.2014, vydaného Okresným súdom Humenné, ktorým bol navrhovateľovi uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 3 rokov, pričom na zabezpečenie výkonu trestu vyhostenia priamo slúži inštitút zaistenia cudzinca.

Odporca opakovane poukázal na viazanosť spomínaným trestným rozkazom, z ktorého vyplýva, že odporca nemohol prepustiť navrhovateľa zo zaistenia, resp. nerozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia, nakoľko by inak konal protiprávne. Úlohou odporcu bolo za pomoci Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach vybaviť navrhovateľovi náhradný cestovný doklad a všetky náležitosti k vykonaniu jeho vyhostenia. Prítomnosť navrhovateľa na území Slovenskej republiky mimo zaistenia je porušovaním zákonov Slovenskej republiky ako aj európskych dohôd, čo v žiadnom prípade odporca nemohol dovoliť. Rovnako nie je možné urobiť z neoprávneného pobytu navrhovateľa pobyt oprávnený bez jeho vycestovania do domovského štátu a uplynutia zákazu vstupu.

Na záver odporca uviedol, že cieľom nás všetkých by mala byť eliminácia prítomnosti cudzincov na území Slovenskej republiky a celého Schengenského priestoru, ktorí hrubým spôsobom porušujú verejný poriadok a nerešpektujú zákony Slovenskej republiky.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť a rozhodnutie odporcu zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 4. augusta 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o predĺžení zaistenia navrhovateľa podľa § 88 ods. 4/ zákona o pobyte

cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z. z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona číslo 404/2011 Z. z. štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

V konaní nebolo sporným, že navrhovateľ bol pôvodne zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Humenné zo dňa 12.09.2014 sp. zn. OT/68/2014, na čas nevyhnutne potrebný, teda na čas pre výkon trestu vyhostenia na 110 dní do 01.04.2015, a to rozhodnutím zo dňa 12.01.2015 č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-008/2015.

Nebolo ani sporným, že rozhodnutím odporcu č. PPZ-HCP-PO7-ZVC-1-037/2015, dňa 31.03.2015 bola lehota zaistenia určená pôvodným rozhodnutím odporcu predĺžená o 12 mesiacov, t. j. od 01.04.2015 do 01.04.2016. Predmetné rozhodnutie o predĺžení zaistenia bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 10Sp/26/2015 zo dňa 23.04.2015 zrušené a vec bola vrátená odporcovi na ďalšie konanie.. Krajský súd v Košiciach predmetným rozsudkom súčasne nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

Meritom prejednávanej veci vzhľadom na uplatnené námietky navrhovateľa bolo posúdenie, či boli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia navrhovateľovi, najmä, či takýto postup prichádzal do úvahy, keď navrhovateľ tvrdil, že na základe rozsudku Krajského súdu Košice sp. zn. 10Sp/26/2013-53 zo dňa 23.04.2015 bol prepustený zo zaistenia dňa 20.05.2015, preto odporca nemohol vydať rozhodnutie o predĺžení zaistenia, ktoré neexistuje. Podľa navrhovateľa zaistenie sa skončilo faktickým prepustením navrhovateľa zo zaistenia.

Navrhovateľ krajskému súdu vyčítal, že z jeho rozsudku tiež nie je možné zistiť, ako sa súd vysporiadal s uvedenou námietkou o nemožnosti predĺžiť zaistenie, ktoré neexistuje, keď krajský súd uviedol len chronológiu jednotlivých rozhodnutí odporcu a konštatoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu bez toho, aby k tak závažnej námietke zaujal stanovisko.

Uvedená námietka navrhovateľa bola dôvodná, pretože z rozsudku krajského súdu vyplýva, že uvedená námietka, hoci bola aj podľa odvolacieho súdu rozhodujúca, zostala zo strany krajského súdu bez povšimnutia. Napriek dôvodnosti tejto námietky, nebolo však účelné rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ale odvolací súd dospel k názoru, že je potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie odporcu zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k uplatnenej námietke navrhovateľa považuje za dôležité zdôrazniť, že už táto bola spôsobilá spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Ako dôvodne namietal navrhovateľ, podmienkou vydania rozhodnutia o predĺžení zaistenia je samotná existencia zaistenia (nie len faktická, teda, že cudzinec je reálne v zaistení, ale aj právna, teda, že existuje právny podklad - rozhodnutie o zaistení, lehotu ktorého je po splnení zákonných podmienok možné predĺžiť a to v zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov) a tá ani podľa odvolacieho súdu v čase vydania rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia nebola splnená, nakoľko pôvodné rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia bolo limitované lehotou zaistenia určenou odporcom od 12.01.2015 s dátumom ukončenia do 01.04.2015.

Predmetné rozhodnutie o zaistení navrhovateľa sa teda uplynutím lehoty, na ktorú bolo viazané stalo obsolentným, nakoľko následne vydané rozhodnutie odporcu o predĺžení zaistenia od 01.04.2015 do 01.04.2016 bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zrušené a súd súčasne nariadil jeho prepustenie zo zaistenia.

Odporca už nemal nie len právny podklad na predĺženie lehoty zaistenia, pretože pôvodné zaistenie zaniklo dňa 01.04.2015, ale po rozhodnutí súdu už neexistovalo ani faktické zaistenie navrhovateľa, preto odporca nemohol dňa 20.05.2015 rozhodnúť o predĺžení zaistenia, ktoré de facto ani de jure neexistovalo.

Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že uvedená námietka navrhovateľa bola spôsobilá spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, preto rozsudok krajského súdu podľa § 220 OSP zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil.

Odvolací súd nerozhodol o vrátení veci odporcovi na ďalšie konanie, ani o povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa zo zaistenia z dôvodu, že z vyjadrenia odporcu k odvolaniu z 21.07.2015 a zo zápisnice o vyhostení navrhovateľa zo dňa 10.07.2015, ktorú odporca založil do súdneho spisu vyplynulo, že navrhovateľ bol dňa 11.7.2015 vyhostený z územia Slovenskej republiky cez hraničný priechod Oddelenie hraničnej kontroly PZ Košice - letisko do domovskej krajiny Alžírkej ľudovej demokratickej republiky.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 a 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý mal úspech vo veci ich náhradu trov priznal podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) s výnimkou trov za ďalšiu poradu a náhradu za stratu času (04.06.2015), ktorú navrhovateľovi nepriznal, nakoľko nepredložil záznam z porady, teda vo výške spolu 1 129,25 € titulom trov právneho zastúpenia.

Trovy konania pozostávajú zo 4 úkonov právnej pomoci po 139,83 Eur (559,32 Eur)

1/ prevzatie a príprava právneho zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky),

2/ podanie opravného prostriedku (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky),

3/ účasť na pojednávaní dňa 15.06.2015 (§ 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky),

4/ podanie odvolania (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhlášky)

režijný paušál 33,56 € (8,39 x 4)

152,44 Eur (cestovné náklady - 514 km pri spotrebe 7,7 l/100km a cene pohonných hmôt 1,480 Eur/l - údaje zo Štatistického úradu Slovenskej republiky a náhrade za použitie motorového vozidla vo výške 0,183 Eur za každý km Žilina - Košice a späť na pojednávanie dňa 18.06.2015),

195,72 Eur (náhrada za stratu času - pojednávanie dňa 18.06.2015)

188,25 Eur DPH ,

Celkom: 1 129,25 Eur

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostředek n i e j e přípustný.